DIDACTICĂ PENTRU DIZOLVAREA EGOULUI

AGEAC

ASOCIAȚIA GNOSTICĂ
DE STUDII ANTROPOLOGICE
ȘI CULTURALE

„Când consideri totalitatea vieții tale ca însăși ziua în care trăiești, când nu lași pe «Mâine» ceea ce trebuie să faci chiar «Astăzi», ajungi realmente să cunoști ceea ce înseamnă «să lucrezi asupra Sinelui».”

Samael Aun Weor

TENEBROSUL EGO

„Obstinat, Egoul fură lumina Pistis Sophiei.

Atâta timp cât există multiple elemente nedorite care personifică defectele noastre psihologice, înăuntrul nostru, este evident că va exista durere.

Nu este posibil să existe Fericire în fiecare dintre noi, atâta timp cât elementele nefericirii există în interiorul nostru.

Esența, îmbuteliată în toate elementele subiective ale nenorocirii se procesează în virtutea propriei sale îmbutelieri.

Elementele subiective ale percepțiilor sunt, cu precizie, toată acea varietate de elemente psihice inumane pe care le cărăm în interiorul nostru.

O dată distruse elementele subiective ale percepțiilor, vie personificare a erorilor noastre, percepția integrală, unitotală, deplină, iluminată a Realului ajunge să fie miraculoasă.”

Samael Aun Weor: *„Pistis Sophia Dezvăluită”*

A se crede „Unul”, desigur este o glumă de mult prost gust; din nefericire, această zadarnică iluzie există înăuntrul fiecăruia dintre noi.

Fantezia este o forță reală care acționează în mod universal asupra omenirii și care menține umanoidul intelectual într-o stare de vis, făcându-l să creadă că este deja un om, că posedă adevărată Individualitate, voință, conștiință trezită, minte particulară etc. etc.

Când gândim că suntem unul, nu ne putem clinti din locul în care ne aflăm în noi înșine, batem pasul pe loc și în cele din urmă degenerăm, involuăm…

Fiecare dintre noi se găsește într-o anumită etapă psihologică și nu vom putea ieși din aceasta, decât dacă le vom descoperi în mod direct pe toate acele Agregate Psihice sau Euri care trăiesc în interiorul nostru.

Fiecare Agregat Psihic este ca o persoană înăuntrul nostru. Nu există nici o îndoială că aceste Agregate posedă cele trei creiere: Intelectualul, Emoționalul și Motor-Instinctiv-Sexualul; adică, fiecare Eu sau Agregat Psihic este o persoană completă. Fiecare Eu, fiecare Agregat are criteriile sale proprii, individuale; are ideile sale, conceptele sale și dorințele sale; realizează fapte determinate etc.; fiecare Agregat dispune de o anumită autonomie.

Văzute lucrurile din acest unghi, studiate profund, vom ajunge la concluzia logică și inevitabilă că în interiorul personalității noastre locuiesc multe persoane. Cel mai grav este că toate acestea se ceartă între ele, se luptă pentru supremație; fiecare vrea să fie stăpânul, domnul.

Cărui lucru i s-ar asemăna CASA noastră INTERIOARĂ? Eu aș spune că unei locuințe oripilante în care ar fi mulți servitori și fiecare s-ar simți „domnul". Este clar că, privită la lumina acestor raționamente, o astfel de casă se dovedește înspăimântătoare și insolită.

Curioase în acest caz sunt, în mod precis, conceptele pe care și le plăsmuiesc fiecare din „domnii casei". Unul spune: „Voi mânca, mi-e foame!" Apoi intră un al doilea în conflict și spune: „La naiba cu mâncarea, o să citesc ziarul!" Apare, mai încolo, un al treilea în conflict și spune în mod irevocabil: „Ce mâncare, ce citit, merg la prietenul meu, cutare." O dată spuse toate aceste cuvinte incongruente, personalitatea umană (mișcată de acest resort intim) își abandonează casa pentru a se duce pe undeva, pe acele străzi ale lui Dumnezeu...

Dacă ne-am putea vedea întregi, așa cum suntem, într-o oglindă, pot să vă asigur că am rămâne perfect nebuni. Toți suntem plini de oripilante contradicții și asta este nefast pentru că nu avem cu adevărat o existență reală.

Cu adevărat, fiecare dintre acele multiple Agregate Psihice care se ivesc în noi, au compromisuri determinate. Am putea spune, fără nici o exagerare că hoțul (de exemplu) cară în sine însuși un cuib de hoți, fiecare dintre ei cu compromisuri distincte, în zile, ore și locuri distincte; că fornicatorul revendicat cară în interiorul său (culmea culmilor) o casă de rendez-vous; că asasinul, evident, cară în psihicul său un club de asasini (bineînțeles că fiecare dintre aceștia, în adâncul său, are compromisurile sale); că negustorul, în interiorul său, cară o piață de negustorie și așa mai departe.

Cu adevărat, suntem închiși înăuntrul mecanicii LEGII RECURENȚEI și asta este foarte lamentabil.

Un om este ceea ce este viața sa; dacă un om nu lucrează asupra propriei sale vieți, acel om pierde timpul în mod mizerabil. Cum ne-am putea elibera de Legea Recurenței? Lucrând asupra propriei noastre vieți.

Incontestabil, viața noastră personală se compune din comedii, drame și tragedii. Comedia este pentru comici, dramele pentru persoanele normale, comune și obișnuite, iar tragediile pentru perverși. În Misterele de odinioară nu se accepta nici un tragedian. Se știa că acesta era pedepsit de Zei, și evident Gardianul îl respingea cu vârful spadei.

Că avem nevoie să dizolvăm „Eurile"? Acest lucru este logic! Aceștia sunt „actorii" comediilor, dramelor și tragediilor. Ar putea oare exista o comedie fără comici? Ar putea exista o dramă fără actori? Credeți dumneavoastră că s-ar putea desfășura pe vreo scenă din lume, o tragedie fără tragedieni, fără actori? Evident că nu, adevărat? Atunci, dacă vrem să ne schimbăm propria

noastră viață ce trebuie să facem? Nu ne rămâne alt remediu decât să dizolvăm „actorii" comediilor, dramelor și tragediilor.

Și cine sunt acei „actori", unde trăiesc și de ce? Eu vă spun dumneavoastră că într-adevăr acei „actori" sunt ai timpului: așadar în realitate, fiecare dintre acei „actori" vine din epoci antice. Dacă spunem că „Eul este o carte cu multe volume" afirmăm un mare adevăr; dacă afirmăm că „Egoul vine din numeroasele zile de ieri", este cert. Atunci Egoul este timp, EURILE personifică timpul: sunt propriile noastre defecte, propriile noastre erori conținute în CEASUL TIMPULUI; sunt pulberea secolelor, conținută în chiar adâncul psihicului nostru.

Când cunoști didactica precisă pentru disoluția acelor „elemente nedorite" pe care le purtăm în interior, obții progrese insolite. Devine indispensabil, urgent și de neamânat să cunoști cu exactitate didactica. Doar așa vine dezintegrarea acelor „elemente nedorite" pe care le ducem în interior.

DESCOPERIREA ȘI OBSERVAREA SINELUI ÎNSUȘI

„Cea mai bună didactică pentru disoluția Eului se află în viața practică intens trăită.

Convieţuirea este o oglindă miraculoasă în care Eul se poate contempla întreg.

În relația cu semenii noștri, defectele ascunse în adâncul subconștientului ies la suprafață în mod spontan, sar afară pentru că subconștientul ne trădează și dacă suntem în stare de alertă percepție, atunci le vedem așa cum sunt ele însele.

Cea mai mare bucurie pentru un gnostic este celebrarea descoperirii vreunuia dintre defectele sale.

Defect descoperit, defect mort. Când descoperim un defect trebuie să-l vedem pe scenă, ca și cel care vede un film la cinema dar fără să judecăm și nici să condamnăm."

Samael Aun Weor: *„Revoluția Dialecticii"*

Observare, Judecată și Execuție sunt cei trei factori de bază ai disoluției. Mai întâi: se observă. Apoi: se judecă. Și apoi: se execută.

Spionii, în război, mai întâi sunt observați, apoi sunt judecați și apoi sunt împușcați.

În inter-relație există auto-descoperire și auto-revelare. Cine renunță la convieţuirea cu semenii săi, renunță și la auto-descoperire.

Orice incident al vieții, oricât de nesemnificativ ar părea, în mod indubitabil are drept cauză un actor intim în noi, un Agregat Psihic, un Eu...

Auto-descoperirea este posibilă când ne aflăm în stare de alertă percepție, de alertă noutate.

„Eul" descoperit „în flagrant" trebuie să fie observat cu atenție în creierul, inima și în sexul nostru. Un eu oarecare de desfrâu ar putea să se manifeste în inimă ca iubire, în creier ca un ideal, dar dacă am fi atenți la sex am simți o anumită excitație morbidă inconfundabilă...

Avem nevoie să observăm Eul pe care la un moment dat l-am capturat; este urgent să-l vedem în fiecare dintre acești trei centri ai organismului nostru.

În relațiile cu alte persoane, dacă suntem alerți și vigilenți ca santinela în vreme de război, ne auto-descoperim.

Amintiți-vă în ce moment v-a fost rănită vanitatea? Orgoliul? Ce a fost ceea ce v-a contrariat cel mai mult în timpul zilei? De ce ați simțit această

contrarietate? Care a fost cauza ei secretă? Studiați aceasta, observați-vă capul, inima și sexul...

Viața practică este o școală minunată; în inter-relație putem descoperi acele Euri pe care le purtăm în interiorul nostru.

Orice contrarietate, orice incident ne poate conduce, prin intermediul auto-observări intime, la descoperirea unui Eu, fie acesta de amor propriu, invidie, gelozie, mânie, lăcomie, suspiciune, calomnie, desfrâu.

Avem nevoie să ne cunoaștem pe noi înșine înainte de a-i putea cunoaște pe ceilalți. Este urgent să învățăm să vedem punctul de vedere al celuilalt. Dacă ne punem în locul celorlalți, descoperim că defectele psihologice pe care le vedem la alții, noi le avem din plin în interiorul nostru.

A ne iubi aproapele este indispensabil, însă cineva nu i-ar putea iubi pe ceilalți dacă înainte nu învață să se pună în situația celeilalte persoane, în munca esoterică.

Cruzimea va continua să existe pe fața Pământului atâta timp cât nu vom fi învățat să ne punem în locul celorlalți.

Însă dacă cineva nu are curajul de a se vedea pe sine însuși, cum ar putea să se pună în locul celorlalți?

De ce ar trebui să vedem în mod exclusiv partea rea a celorlalte persoane?

Antipatia mecanică față de o persoană pe care o cunoaștem prima dată, indică faptul că nu știm să ne punem în locul aproapelui, că nu ne iubim aproapele, că avem Conștiința foarte adormită. Ne este antipatică o anumită persoană? Din ce motiv? Din cauză că bea? Să ne observăm... Suntem siguri de virtutea noastră? Suntem siguri că nu cărăm în interiorul nostru Eul beției?

Mai bine ar fi ca atunci când vedem un beţiv făcând bufonerii să spunem: „Acesta sunt eu, ce de bufonerii fac."

Sunteți o femeie onestă și virtuoasă, și de aceea o anumită doamnă vă face o impresie proastă; simțiți antipatie pentru ea. De ce? Vă simți foarte sigură de dumneavoastră înșivă? Credeți că în interiorul dumneavoastră nu aveți Eul desfrâului? Gândiți că acea doamnă discreditată din cauza scandalurilor și lascivității ei, este perversă? Sunteți sigură că în interiorul dumneavoastră nu există lascivitatea și perversitatea pe care le vedeți la acea femeie?

Mai bine ar fi să vă auto-observați în mod intim și în profundă meditație să luați locul acelei femei pe care o detestați.

Auto-observarea intimă a sinelui însuși este un mijloc practic pentru a obține o transformare radicală. În chip lamentabil, simțul auto-observării intime se află atrofiat în orice ființă umană; lucrând cu seriozitate, auto-observându-ne moment de moment, acest simț se va dezvolta în mod progresiv.

Pe măsură ce simțul auto-observării își continuă dezvoltarea sa, cu ajutorul practicii continue, vom deveni de fiecare dată mai capabili să percepem în formă directă acele Euri despre care niciodată n-am avut vreo cunoștință relaționată cu existența lor.

În fața simțului auto-observării intime, fiecare dintre acele Euri care locuiesc în interiorul nostru, își asumă realmente cutare sau cutare figură în mod secret, înrudită cu defectul personificat de ea. Indubitabil, imaginea fiecăruia dintre aceste Euri are o anumită savoare psihologică inconfundabilă prin intermediul căreia îi înțelegem, îi captăm, îi prindem în mod instinctiv natura sa intimă și defectul care-l caracterizează.

La început, esoteristul nu știe de unde să înceapă, simte necesitatea de a lucra asupra lui însuși, dar este complet dezorientat.

Profitând de momentele critice, situațiile dezagreabile, clipele cele mai adverse, dacă suntem alerți vom descoperi defectele noastre marcante, Eurile pe care trebuie să le dezintegrăm de urgență.

Uneori se poate începe cu mânia sau cu amorul propriu sau cu nenorocita clipă de desfrâu etc. etc.

Este necesar să luăm notă mai ales la stările noastre psihologice zilnice, dacă vrem cu adevărat o schimbare definitivă.

Înainte de a ne culca e bine să examinăm faptele întâmplate în timpul zilei, situațiile stânjenitoare, hohotul de râs al lui Aristofan și surâsul subtil al lui Socrate.

Se poate să fi rănit pe cineva cu un hohot de râs, se poate să fi îmbolnăvit pe cineva cu un surâs sau cu o privire nelalocul ei.

Să ne amintim că în Esoterismul pur, bun este tot ceea ce este la locul său, rău este tot ceea ce nu este la locul său. Apa la locul ei este bună, dar dacă ar inunda casa, nu ar fi la locul ei, ar cauza daune, ar fi rea și prejudiciabilă.

Focul în bucătărie și la locul său, pe lângă că este util, este bun; în afara locului său, arzând mobilele salonului ar fi rău și prejudiciabil.

Orice virtute, oricât de sfântă ar fi, la locul ei este bună, nelalocul ei este rea și prejudiciabilă. Cu virtuțile putem dăuna celorlalți. Este indispensabil să așezăm virtuțile la locul lor corespunzător.

Ce ați spune de un preot care ar predica cuvântul Domnului într-un bordel? Ce ați spune de un bărbat blând și tolerant care ar binecuvânta o bandă de atacatori intenționând să-i violeze soția și fiicele? Ce ați spune de acel fel de toleranță dusă la exces? Ce ați gândi despre atitudinea caritabilă a unui om care în loc să ducă de mâncare la casa lui și-ar împărți banii printre cerșetorii vicioși? Ce ați opina cu privire la omul serviabil care la un moment dat îi împrumută un pumnal unui asasin?

Amintește-ți, iubite cititor, că și între cadențele versului se ascunde delictul. Există multă virtute în cei răi și există multă răutate între cei virtuoși.

Chiar dacă ar părea incredibil, chiar și în parfumul rugăciunii se ascunde delictul. Delictul se deghizează în sfânt, folosește cele mai nobile virtuți, se prezintă ca martir, și chiar oficiază în templele sacre.

Pe măsură ce simțul auto-observării intime se dezvoltă în noi prin intermediul folosirii sale continue, vom putea ajunge să vedem toate acele Euri care servesc ca fundament de bază temperamentului nostru individual, fie acesta din urmă sangvinic sau nervos, flegmatic sau irascibil.

Chiar dacă n-o crezi, iubite cititor, în spatele temperamentului pe care-l posedăm, se ascund, în cele mai îndepărtate profunzimi ale psihicului nostru, creaturile diabolice cele mai execrabile.

Să vezi astfel de creaturi, să observi acele monstruozități ale infernului înăuntrul cărora se află îmbuteliată însăși Conștiința noastră, devine posibil o dată cu dezvoltarea întotdeauna progresivă a simțului auto-observării intime.

Atâta timp cât un om nu a dizolvat aceste creaturi ale infernului, acele aberații din sine însuși, în mod indubitabil, în locurile cele mai adânci, în locurile cele mai profunde va continua să existe ceva care nu ar trebui să existe, o diformitate, o abjecție.

Cel mai grav din toate acestea, este că ticălosul nu-și dă seama de propria sa mârșăvie, se crede frumos, drept, o persoană bună, și chiar se plânge de neînțelegere din partea celorlalți, deplânge nerecunoștința semenilor săi, spune că nu-l înțeleg, plânge afirmând că îi sunt datori, că i-au plătit cu moneda nerecunoștinței etc. etc.

Simțul auto-observării intime ne permite să verificăm prin noi înșine și în mod direct, munca secretă prin intermediul căreia într-un anumit timp, dizolvăm un oarecare Eu (un oarecare defect psihologic), descoperit probabil în condiții dificile și când ne așteptam mai puțin.

V-ați gândit vreodată în viață la ceea ce vă place sau vă displace cel mai mult? Ați reflectat asupra resorturilor secrete ale acțiunii? De ce vreți să aveți o casă frumoasă? De ce doriți să aveți o mașină ultimul model? De ce vreți să fiți întotdeauna după ultima modă? De ce lăcomiți să nu fiți lacom? Ce este ceea ce v-a ofensat cel mai mult la un moment dat? Ce este ceea ce v-a făcut plăcere cel mai mult ieri? De ce v-ați simțit superior unuia sau alteia, la un moment dat? La ce oră te-ai simțit superior cuiva? De ce te-ai înfumurat relatând triumfurile tale? Nu ați putut tăcea când cârteau despre altă persoană cunoscută? Ați acceptat cupa cu lichior din curtoazie? Ai acceptat să fumezi poate ne având viciul, probabil din cauza educației sau a bărbăției? Sunteți sigur că ați fost sincer în acea conversație? Și când

te justificai pe tine însuți, și când te lăudai, și când îți povesteai triumfurile și le relatai repetând ceea ce ai mai spus înainte celorlalți, ai înțeles că erai vanitos?

Simțul auto-observării intime, pe lângă faptul de a-ți permite să vezi clar Eul pe care îl dizolvi, îți va permite deopotrivă să vezi rezultatele patetice și definitive ale muncii tale interioare.

La început, aceste creații ale infernului, aceste aberații psihice care din nefericire te caracterizează, sunt mai urâte și monstruoase decât bestiile cele mai groaznice care există pe fundul mărilor sau în codrii cei mai adânci ai pământului; pe măsură ce veți avansa în munca voastră, veți putea evidenția prin intermediul simțului auto-observării interioare faptul remarcabil că acele abjecții pierd din volum, se micșorează.

Se dovedește interesant de știut că acele bestialități, pe măsură ce scad în mărime, pe măsură ce pierd din volum și se micșorează, câștigă în frumusețe, capătă încetul cu încetul figura de copil; în final se dezintegrează, se prefac în praf cosmic, atunci, Esența cufundată se eliberează, se emancipează, se trezește.

Așadar, diversele „elemente nedorite" le descoperi pe terenul vieții practice. Tot ce trebuie este să fii alert și vigilent, ca santinela în vreme de război.

Cele mai rele circumstanțe ale vieții, situațiile cele mai critice, întâmplările cele mai dificile, se dovedesc întotdeauna minunate pentru autodescoperirea intimă.

În acele momente neașteptate, critice, „Eurile" cele mai secrete apar la suprafață întotdeauna și când nici nu ne așteptăm; dacă suntem alerți, incontestabil le descoperim.

Perioadele cele mai liniștite din viață sunt, cu siguranță, cele mai puțin favorabile pentru munca asupra sinelui însuși.

Există momente în viață prea complicate în care cineva are o pronunțată tendință de a se identifica ușor cu întâmplările și de a uita complet de el însuși; în acele clipe o persoană face prostii care nu duc la nimic; dacă ar rămâne alertă, dacă în chiar acele momente în loc de a-și pierde capul, și-ar aminti de ea însăși, ar descoperi cu uimire anumite Euri despre a căror posibilă existență niciodată n-a avut nici cea mai mică bănuială.

Odată s-a născut în Atlantida un Inițiat. Acel om s-a dezvoltat într-un cămin delicios, în care domnea doar armonia, pacea, înțelepciunea, bogăția, perfecțiunea, iubirea. A sosit momentul în care acel om prin intermediul diverselor tehnici și discipline ale minții a reușit auto-descoperirea.

Atunci, cu oroare, și-a dat seama că ducea în interiorul său „elemente nedorite"; a înțeles că avea nevoie de un „gimnaziu" special, de un gimnaziu

psihologic și este clar că în acea ambianță de perfecțiuni nu exista un astfel de „gimnaziu". Nu i-a rămas altceva de făcut decât să-și abandoneze casa, casa părinților săi și să se stabilească în suburbiile vreunui oraș Atlant; și-a creat, sie însuși, „gimnaziul psihologic", un gimnaziu care i-a permis autodescoperirea propriilor sale defecte. Bineînțeles, și-a dezintegrat Agregatele Psihice și s-a eliberat.

„Gimnaziul Psihologic" așadar, este indispensabil; din fericire îl avem și este însăși viața...

Drumul căminului familial cu infinitele sale detalii, de multe ori dureroase, este cel mai bun salon al „gimnaziului". Munca fecundă și creatoare cu ajutorul căreia ne câștigăm pâinea de fiecare zi este alt salon minunat.

Nicidecum n-am încerca vreodată să afirmăm că dramele, comediile și tragediile vieții practice se dovedesc întotdeauna frumoase și perfecte, o astfel de afirmație ar fi exagerată.

Cu toate acestea, oricât de absurde ar fi diversele situații ale existenței, se dovedesc minunate ca gimnaziu psihologic.

Mulți aspiranți la viața superioară doresc cu disperare să evadeze din locul în care lucrează, să nu mai umble pe străzile localității lor, să se refugieze în pădure cu scopul de a căuta eliberarea finală...

Acei bieți oameni se aseamănă cu copiii neghiobi care fug de la școală, care nu stau la ore, care caută scăpări...

Cu adevărat, stimabilii mei frați, cele mai rele adversități ne oferă cele mai bune oportunități. Sosesc în mod constant la mine scrisori de la tot felul de frați ai Mișcării Gnostice Internaționale. Unii se plâng de familia lor, de tatăl lor, de mama lor, de frații lor; alții protestează împotriva soției, împotriva copiilor lor; altele vorbesc cu oroare de soțul lor etc... și cer, bineînțeles, un balsam pentru a consola inima lor îndurerată. Până acum, între atâtea scrisori n-am văzut nici măcar una a vreunuia care să fie mulțumit cu astfel de situații adverse.

Toți protestează, și acest lucru este lamentabil. Nu vor „gimnaziul psihologic"; preferă să fugă de el, iar mie, ca Instructor, nu-mi poate provoca decât durere. Spun: „Bieții oameni, nu știu să folosească «gimnaziul psihologic», vor un paradis, nu vor să înțeleagă necesitatea adversităților, nu vor să tragă folos din cele mai rele oportunități! Adevărul e că nu doresc autocunoașterea!..."

Când vrei să te auto-cunoști, evident ai nevoie de „contraste puternice". În aceste „gimnazii ale durerii", defectele pe care le ai ascunse se manifestă în mod inevitabil. Defectul descoperit în situații atât de grave, trebuie să fie lucrat, în mod profund și în toate nivelurile minții. Când, cu adevărat,

ai înțeles cutare sau cutare eroare de tip psihologic, ești pregătit, cu siguranță, pentru dezintegrare.

Orice situație adversă ne oferă valoroase oportunități. Din nenorocire, oamenii vor să fugă de situațiile adverse; protestează, în loc să mulțumească pentru astfel de oportunități, pentru atât de splendide ocazii. Acel „gimnaziu psihologic" al momentelor dure este foarte dificil, imposibil sau cvasi-imposibil, dar cu cât este mai dificil „gimnaziul" cu atât mai bine pentru auto-descoperire.

În viața practică este locul unde ne putem auto-descoperi. Așadar, nu evadați, nu încercați să evadați din viața reală. Trebuie să fiți mai practici, dacă vreți, cu adevărat, să dezintegrați Egoul...

JUDECAREA SAU ÎNȚELEGEREA DEFECTELOR

„În viață singurul lucru important este schimbarea radicală, totală și definitivă; restul, sincer, nu are nici cea mai mică importanță.

Meditația se dovedește fundamentală dacă dorim cu sinceritate o astfel de schimbare.

Nicidecum nu dorim meditația nontranscendentă, superficială și vană. Avem nevoie să devenim serioși și să lăsăm deoparte atâtea nerozii care abundă în pseudo-esoterismul și pseudo-ocultismul ieftin.

Trebuie să știm să fim serioși, trebuie să știm să ne schimbăm dacă, cu adevărat, nu vrem să eșuăm în munca esoterică.

Cine nu știe să mediteze, superficialul, ignorantul niciodată nu va putea dizolva Egoul; va fi mereu un buștean neputincios pe furioasa mare a vieții.

Un defect descoperit pe terenul vieții practice, trebuie să fie înțeles în mod profund prin intermediul tehnicii meditației.

Materialul didactic pentru meditație se întâlnește cu precizie în diferitele evenimente sau circumstanțe zilnice ale vieții practice, acest lucru este incontestabil.

Orice circumstanță dezagreabilă trebuie să fie reconstruită cu ajutorul imaginației conștiente prin intermediul tehnicii meditației.

Reconstruirea oricărei scene ne permite să verificăm prin noi înșine și în formă directă intervenția mai multor Euri participante la aceasta.

Tendința marcată de a-i învinovăți pe alții este o piedică, un obstacol, pentru înțelegerea propriilor noastre erori."

Samael Aun Weor: *„Marea Rebeliune"*

Fiind vorba să înțelegem fundamental orice defect psihologic trebuie să fim sinceri cu noi înșine...

Din nenorocire, Pilat, demonul minții, întotdeauna se spală pe mâini, niciodată nu e de vină, niciodată nu-și recunoaște erorile...

Fără evaziuni de nici un fel, fără justificări și fără dezvinovățiri trebuie să ne recunoaștem propriile noastre erori...

Este indispensabil să ne auto-explorăm pentru a ne auto-cunoaște în mod profund și să plecăm de la zero absolut.

Fariseul interior este o piedică pentru înțelegere. Să te presupui virtuos este absurd...

Odată l-am întrebat pe Guru-ul meu următoarele: Există vreo diferență între

Monada ta Divină și a mea? Maestrul a răspuns: *„Nici una, pentru că tu și eu și fiecare dintre noi nu este mai mult decât un melc rău la sânul Tatălui"...*

Să-i judeci pe alții și să-i califici drept magi negri se dovedește incongruent pentru că orice creatură umană atâta timp cât nu și-a dizolvat Eul pluralizat este mai mult sau mai puțin neagră...

Să te auto-explorezi în mod intim este cu siguranță ceva foarte serios; Egoul este realmente o carte cu multe volume...

În loc să ne închinăm execrabilului demon Algol e mai bine să bem din vinul meditației, din cupa perfectei concentrări... Atenția deplină, naturală și spontană în ceea ce ne interesează, fără nici un artificiu, este cu adevărat concentrare perfectă...

Orice greșeală este polifațetică și se procesează în mod fatal în cele patruzeci și nouă de departamente ale subconștientului...

Un defect psihologic descoperit, trebuie înțeles în întregime în diferitele dedesubturi ale minții.

Nu ar fi posibilă înțelegerea profundă fără practica meditației.

Orice defect intim se dovedește multifațetic și cu legături și rădăcini diverse pe care trebuie să le studiem cu judecată.

Auto-revelația este posibilă atunci când există înțelegerea completă a defectului pe care în mod sincer vrem să-l eliminăm...

Auto-determinări noi apar din Conștiință atunci când înțelegerea este unitotală...

Analiza superlativă este utilă dacă este combinată cu meditația profundă, atunci izbucnește flacăra înțelegerii...

În orice scenă de gelozie pasională intră în joc Euri de desfrâu, mânie, amor propriu, gelozie etc. etc. care apoi vor trebui supuse judecății în mod analitic, fiecare separat pentru a le înțelege integral cu scopul evident de a le dezintegra total.

Înțelegerea se dovedește foarte elastică, de aceea avem nevoie să scrutăm de fiecare dată mai profund; ceea ce azi înțelegem într-un fel, mâine vom înțelege mai bine.

Supunerea la judecată sau înțelegerea unui defect are scopul de a ne face pe deplin conștienți de el.

Avansând pe acest teren al înțelegerii cu scopul ferm de a elimina Egoul, Eul Însuși, va trebui să trecem prin mari crize emoționale.

„Dacă apa nu fierbe la o sută de grade, nu se dezintegrează ceea ce trebuie să se dezintegreze și nu se cristalizează ceea ce trebuie să se cristalizeze."

Dezintegrarea oricărui Agregat Psihic este posibilă doar pe bază de munci conștiente și suferințe voluntare.

De fiecare dată când se dezintegrează înăuntrul nostru un element psihic nedorit, în personalitatea noastră se cristalizează o putere luminoasă. Așa se va cristaliza în noi Sufletul.

Ce se înțelege prin Suflet? Sufletul este tot acel ansamblu de Forțe, Puteri, Atribute, Calități, Virtuți, Esențe, Corpuri etc. care se află în interiorul Ființei. Evangheliile spun: *„Cu răbdare veți dobândi Sufletele voastre"*. În prezent, noi nu posedăm Sufletele noastre; ci dimpotrivă Sufletul ne posedă pe noi. Suntem o încărcătură grea pentru ceea ce se numește Suflet, un colet realmente copleșitor.

Să ajungem să ne dobândim Sufletul este o dorință arzătoare; să fim stăpânii propriilor noastre Suflete este formidabil. Mai mult decât atât, însuși corpul fizic trebuie să ajungă să se transforme în Suflet.

Cine posedă Sufletul său, dispune de puteri extraordinare. Aceia care au ajuns să cristalizeze Sufletul, s-au convertit, din acest motiv, în creaturi absolut diferite. Și acest lucru este scris, ca mărturie, în Cărțile Sfinte ale tuturor Religiilor lumii.

Dar repet: „Dacă apa nu fierbe la o sută de grade, nu se dezintegrează ceea ce trebuie să se dezintegreze și nu se cristalizează ceea ce trebuie să se cristalizeze". Aceasta nu este o chestiune pur intelectuală, nu! Nu este vorba de simplă demagogie, nici de vana pălăvrăgeală insubstanțială a unei discuții ambigue, nu!

Evident, dacă nu trecem prin mari crize emoționale, nici nu putem reuși să cristalizăm Sufletul. Pentru disoluția radicală a oricărui Agregat Psihic inuman este nevoie să trecem, în mod inevitabil, prin foarte grave crize emoționale.

Când am simțit, cu precizie, Eul amorului propriu care se afla foarte ascuns în cutele cele mai profunde ale psihicului meu, am simțit o mare durere, a trebuit să trec prin mari crize emoționale. Am suferit mult, da, mult, și m-am căit cu adevărat; atunci am reușit ca Devi-Kundalini Shakty să-mi pulverizeze un astfel de „element indezirabil".

Când am descoperit că există, pe acolo, un demon foarte pervers care simțea mânie și care venea din timpuri foarte vechi, am suferit nespus, am trecut prin oribile crize emoționale, am simțit rușine față de mine însumi, dar am reușit ca Devi-Kundalini Shakty să-mi pulverizeze un astfel de „element psihic" abominabil...

Așadar, dacă nu trecem prin înspăimântătoare crize emoționale, nu se dezintegrează acele Euri.

Am cunoscut oameni capabili să treacă prin astfel de crize. Îmi vine în memorie cazul unei anumite surori gnostice de la Sediul Patriarhal din

Mexic care a trecut prin zbuciumări înspăimântătoare, prin oribile crize morale, atunci când și-a amintit de erori grave din existențele ei anterioare. Astfel de oameni, cu acea teribilă capacitate de remușcare, astfel de persoane, atât de capabile să treacă prin atât de grave crize emoționale, evident pot cristaliza Sufletul; și ceea ce ne interesează pe noi este, cu precizie, acest lucru: cristalizarea tuturor principiilor animice în noi înșine, aici și acum...

EXECUȚIA SAU ELIMINAREA EGOULUI

„Dacă o excludem pe DIVINA MAMĂ KUNDALINI, munca se dovedește incompletă și atunci este imposibil să eliminăm defecte.

Eu, sincer, m-am convertit într-un inamic al meu însumi și am decis să echilibrez înțelegerea și eliminarea. Fiecare defect înțeles a fost eliminat cu puterea DIVINEI MAME KUNDALINI.

În cele din urmă, într-o zi oarecare, mi-am revizuit munca mea în Tartar, în Avern, în regnul mineral scufundat, în acele Regiuni Infradimensionale sau Universuri Paralele Scufundate.

Și navigând pe apele Acheronului, așezat în barca lui Caron, am ajuns pe malul celălalt pentru a-mi revizui munca și atunci am văzut mii de EURI-DIAVOLI, Agregatele mele, părți ale mele însumi, trăind în acele regiuni.

Am vrut să resuscitez ceva, o efigie care simboliza propriul meu ADAM de păcat care plutea ca un cadavru pe apele noroioase ale râului. Atunci, Mama mea Divină, îmbrăcată în doliu ca o icoană a Fecioarei îndurerate, mi-a spus cu o voce plină de o iubire infinită: «Acela este deja mort, nu mai am nimic să-ți scot.»

Cu siguranță Mama mea extrăsese din mine toată acea legiune de EURI DIAVOLI, tot acel ansamblu de entități tenebroase care personifică defectele noastre și care constituie EGOUL.

Așa am reușit disoluția EULUI PLURALIZAT, așa am reușit să reduc la praf toate acele Agregate care formează EUL ÎNSUȘI."

Samael Aun Weor: *„Tratat Esoteric de Magie Runică"*

Nu ar fi posibil să executăm un „Eu" oarecare fără a-l fi observat și judecat în prealabil.

Fără îndoială mintea nu poate descompune în mod fundamental nici un defect psihologic; evident, înțelegerea poate să-și ofere luxul de a eticheta un defect cu un nume oarecare, de a-l justifica, de a-l trece de la un nivel la altul etc., însă nu ar putea prin ea însăși să-l anihileze, să-l dezintegreze.

Avem nevoie urgent de o putere înflăcărată superioară minții, de o putere care să fie capabilă prin ea însăși să reducă un oarecare defect psihologic la simplu praf cosmic.

Din fericire există în noi acea putere serpentină, acel foc minunat pe care vechii alchimiști medievali l-au botezat cu numele tainic de Stella Maris, Fecioara Mării, Azothul Științei lui Hermes, Tonantzin a Mexicului Aztec,

acea derivare a propriei noastre ființe intime, Dumnezeul Mamă în interiorul nostru simbolizat mereu prin Șarpele Sacru al Marilor Mistere.

Toate popoarele de altădată l-au adorat pe „Dumnezeul Mamă" în partea cea mai profundă a Ființei noastre. Principiul feminin al Eternului este ISIS, MARIA, TONANTZIN, CIBELE, RHEA, ADONIA, INSOBERTA etc. etc.

Fiecare dintre noi are Mama sa Divină particulară, individuală; ea în sine însăși este o parte a propriei noastre Ființe, dar derivată.

Dacă în lumea exclusiv fizică avem tată și mamă, în partea cea mai adâncă a Ființei noastre îi avem deopotrivă pe Tatăl nostru care se află în secret și pe Divina noastră Mamă KUNDALINI.

Există atâția Tați în Cer câți oameni pe pământ. Dumnezeul Mamă, în propria noastră intimitate, este aspectul feminin al Tatălui nostru care se află în secret.

Dumnezeul Mamă, Tonantzin, Stella Maris ca putere electrică necunoscută de umanitatea întreagă și care se află latentă în însuși adâncul psihicului nostru, este unica care are puterea efectivă de a dezintegra aberațiile pe care le cărăm în interiorul nostru psihologic.

Stella Maris, chiar dacă pare incredibil, este semnătura astrală a potenței sexuale umane. Stella Maris este acel Foc Filosofal care se află latent în întreaga materie organică și anorganică.

Impulsurile psihologice pot provoca acțiunea intensivă a unui astfel de Foc și atunci decapitarea devine posibilă.

Anumite Euri de obicei sunt decapitate la începutul muncii psihologice, altele la mijlocul ei și ultimele la finalul ei. Stella Maris ca potență ignică sexuală are deplină conștiință a muncii ce trebuie făcută și realizează decapitarea la momentul oportun, în clipa potrivită.

Decapitarea lui Ioan Botezătorul este ceva care ne invită la reflecție; nu ar fi posibilă nici o schimbare psihologică radicală dacă înainte nu am trece printr-o astfel de decapitare.

Noi trebuie s-o chemăm pe Stella Maris, pe Dumnezeul Mamă în intimitatea noastră, dacă vrem cu adevărat să dezintegrăm Euri; cine nu-și iubește Mama, fiul ingrat, va eșua în munca asupra lui însuși. Rugăciunea în munca psihologică este fundamentală pentru disoluție. A te ruga înseamnă a sta de vorbă cu Dumnezeu.

Nicidecum nu va fi necesară o formulă specifică pentru a ne ruga Mamei noastre Divine interioare. Trebuie să fim foarte naturali și simpli atunci când i ne adresăm. Copilul care se adresează mamei sale, niciodată nu are formule speciale, spune ce-i iese din inimă și asta-i tot.

După ce am observat și înțeles în întregime orice Eu defect, trebuie să ne cufundăm în meditație profundă, implorând, rugând, cerând Divinei noastre Mame particulare, individuale să dezintegreze Eul, defectul înțeles în prealabil.

Aceasta este tehnica precisă care este necesară pentru eliminarea elementelor indezirabile pe care le cărăm în interiorul nostru. Dacă se procedează așa poți fi sigur că Eul psihologic va pierde volum și încet, se va pulveriza.

Nici un Eu nu se dizolvă în mod instantaneu; Divina noastră mamă trebuie să lucreze și chiar să sufere foarte mult înainte de a obține o anihilare a oricărui Eu.

Simțul auto-observării intime va putea vedea avansarea progresivă a muncii relaționate cu abjecția care ne interesează cu adevărat s-o dezintegrăm.

Deveniți introvertiți, îndreptați-vă rugăciunea spre interior, căutând-o în interiorul vostru pe Divina voastră Doamnă și cu rugăminți sincere puteți să-i vorbiți. Rugați-o să dezintegreze acel Eu pe care l-ați observat și supus judecății în prealabil.

Mama noastră Divină trăiește în intimitatea noastră, dincolo de corp, de afecte și de minte. Ea este prin ea însăși o putere ignică superioară minții.

Mama noastră Cosmică particulară, individuală, posedă Înțelepciune, Iubire și Putere. În ea există perfecțiune absolută.

Bunele intenții și repetarea constantă a acestora, nu servesc la nimic, nu conduc la nimic.

Nu ar servi la nimic să repetăm: „nu voi mai fi desfrânat"; Eurile lascivității oricum vor continua să existe în adâncimea însăși a psihicului nostru.

Nu ar servi la nimic să repetăm zilnic: „nu voi mai fi mânios"; Eurile mâniei vor continua să existe în adâncul nostru psihologic.

Nu ar servi la nimic să spunem zilnic: „nu voi mai fi lacom". Eurile lăcomiei vor continua să existe în diversele străfunduri ale psihicului nostru.

Nu ar servi la nimic să ne retragem din lume și să ne închidem într-o mănăstire sau să trăim într-o grotă; Eurile înăuntrul nostru vor continua să existe.

Unii anahoreți care trăiesc în peșteri, pe bază de discipline riguroase au ajuns la extazul sfinților și au fost duși în ceruri, unde au văzut și au auzit lucruri care ființelor umane nu le este dat să le înțeleagă; totuși, Eurile au continuat să existe în interiorul lor.

Incontestabil, Esența poate să scape din „Eu" pe bază de discipline riguroase și să se bucure de extaz, însă după clipa de fericire, se reîntoarce în interiorul „Eului Însuși".

Cei care s-au obișnuit cu extazul, fără să-și fi dizolvat „Egoul", cred că deja au atins eliberarea, se auto-înșeală crezându-se Maeștri și chiar intră în Involuția scufundată.

Niciodată nu ne-am pronunța împotriva încântării mistice, împotriva extazului și a fericirii Sufletului în absența EGOULUI.

Vrem doar să accentuăm necesitatea de a dizolva „Eurile" pentru a obține eliberarea finală.

Esența oricărui anahoret disciplinat, obișnuită să scape din „Eu", repetă acea faptă eroică după moartea corpului fizic, se bucură un timp de extaz și apoi revine ca Geniul lămpii lui Aladin în interiorul sticlei, în Ego, în Eul Însuși.

Atunci nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să se reîntoarcă într-un nou corp fizic, cu scopul de a-și repeta viața pe scena existenței.

Mulți mistici care s-au dezîncarnat în peșterile din Himalaia, în Asia Centrală, acum sunt persoane comune, obișnuite în această lume, în ciuda faptului că adepții lor încă îi adoră și-i venerează.

Atâta timp cât nu se va fi produs dezintegrarea tuturor acestor abjecții psihologice, a tuturor acestor lascivități, a tuturor acestor răutăți: furt, invidie, adulter secret sau manifest, ambiție pentru bani sau puteri psihice, etc., chiar dacă ne-am crede persoane onorabile, care-și țin cuvântul, sincere, politicoase, caritabile, frumoase în interior etc., evident nu vom fi mai mult decât morminte văruite, frumoase pe dinafară, dar pline de scârboasă putreziciune pe dinăuntru.

În școlile cele mai venerabile ale înțelepciunii esoterice și oculte există mulți înșelați sinceri care cu adevărat vor să se Auto-Realizeze, dar care nu sunt dedicați dezintegrării abjecțiilor lor interioare.

Sunt mulți oamenii care presupun că prin intermediul bunelor intenții este posibil să ajungi la sanctificare. Evident, atât timp cât nu se lucrează cu intensitate asupra acestor Euri pe care le cărăm în interiorul nostru, ele vor continua să existe în adâncul privirii miloase și al bunei conduite.

Erudiția livrescă, pseudo-înțelepciunea, informația completă asupra scrierilor sacre, fie acestea din orient sau din occident, din nord sau din sud, pseudo-ocultismul, pseudo-esoterismul, siguranța absolută de a fi bine documentați, sectarismul intransigent, convins pe deplin etc., nu servesc la nimic pentru că în realitate există, în acel adânc pe care-l ignorăm, doar creaturi ale infernului, blestemății, monstruozități, care se ascund după fața drăguță, după chipul venerabil, sub veșmântul foarte sfânt al liderului sacru etc.

Trebuie să fim sinceri cu noi înșine, să ne întrebăm ce este ceea ce dorim, dacă am venit la Învățătura Gnostică din pură curiozitate. Dacă cu adevărat

ceea ce dorim nu este să trecem prin decapitare, atunci ne înșelăm pe noi înșine, ne apărăm propria noastră depravare, procedăm în mod ipocrit.

A sosit ora să știm că suntem niște răi deghizați cu tunica sanctității; lupi cu blană de oaie, canibali îmbrăcați cu costum de cavaler; călăi ascunși după semnul sacru al crucii etc.

Oricât de maiestuoși am apărea în interiorul templelor noastre sau în interiorul aulelor noastre de lumină și armonie, oricât de senini și blânzi ne-ar vedea semenii noștri, oricât de cucernici și umili am părea, în adâncul psihicului nostru continuă să existe toate abjecțiile infernului și toate monstruozitățile războaielor.

Cu siguranță, noi toți nu valorăm nimic, suntem fiecare dintre noi nenorocirea pământului, execrabilul.

În Psihologie Revoluționară ne devine evidentă necesitatea unei transformări radicale și acest lucru este posibil numai declarându-ne nouă înșine un război pe moarte, nemilos și crud.

Orice încercare de eliberare, oricât de grandioasă ar fi, dacă nu ține cont de necesitatea de a dizolva Egoul, este condamnată la eșec.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

„Este urgent să valorizăm munca esoterică Gnostică, este indispensabil să o înțelegem și să o apreciem, dacă într-adevăr năzuim la o schimbare radicală.

Devine indispensabil să știm să-i iubim pe semenii noștri, să studiem Gnoza și să ducem această învățătură tuturor oamenilor, altminteri vom cădea în egoism.

Dacă o persoană se dedică muncii esoterice asupra sa însăși, dar nu dă învățătura celorlalți, progresul său intim devine foarte dificil din cauza lipsei de iubire pentru aproape.

«Cel care dă, primește și cu cât dă mai mult, cu atât va primi mai mult; dar celui care nu dă nimic, îi va fi luat chiar și ceea ce are.» Aceasta este legea."

Samael Aun Weor: *„Psihologie Revoluționară"*

Î: Eu am câteva Euri asupra cărora lucrez dar în mod concret aș vrea să vă întreb asupra căruia trebuie să lucrez; pentru că în viața practică, vezi alt și alt și alt defect. Atunci mă încurc și nu știu asupra căruia să lucrez. V-aș ruga să-mi spuneți asupra căruia trebuie acum să lucrez.

R: Asupra căruia lucrezi tu?

Î: Eu încerc să lucrez asupra desfrâului, asupra mâniei, asupra fricii, dar sunt dezorientat.

R: Dar asupra căruia lucrezi, în mod specific? Văd că ești un om judicios, drept pentru care este evident că deja ți-ai specificat munca.

Î: Eu am vrut să lucrez mai mult asupra desfrâului.

R: Bine, acela este „păcatul capital", o știi bine. Cel al desfrâului este cel „capital" și îl lucrezi de-a lungul întregii vieți, întrucât acolo este „păcatul originar", rădăcina tuturor defectelor, dar întotdeauna trebuie să-l lucrezi asociat cu un altul. Că lucrezi mânia?, dar lucrezi și cu desfrâul. Că lucrezi orgoliul?, dar desfrâul continuă... Acesta este cel „capital".

Î: Într-o aceeași meditație trebuie să înțelegi tot ceea ce-ți aduci aminte despre Eu?

R: Acel „ceea ce-ți aduci aminte" îmi „sună" incoerent, vag, imprecis, inodor, insipid, nesubstanțial, incolor... Să gândim cu exactitate: ce defect ai terminat de descoperit în practică? Dacă ești atent și vigilent ca santinela pe timp de război, trebuie să fi descoperit vreun defect. Pe care l-ai terminat de descoperit? În ce situație te-ai văzut atunci pus? Ai avut vreun cuvânt de mânie? Ai avut vreun impuls desfrânat? Care a fost ultimul pe care l-ai

descoperit? În ce situații te aflai: înăuntrul casei, într-un bar? Unde ai fost? Ce ți s-a întâmplat, sau dormeai?

Î: Am descoperit mânia.

R: Un acces de mânie... Îmi place să fii sincer, știi? Este bine. Așadar asta este ceea ce trebuie să faci: să trăiești alert și vigilent, ca și santinela pe timp de război. Unde a fost mânia? Care a fost momentul? Poți reconstitui situația? Poți tu să vizualizezi clipa în care ai simțit mânie? Poți s-o faci? Bine, dacă poți să vizualizezi faptul, cum a fost, atunci acum să lucrăm asupra lui. Vom pleca de la fapte concrete. Nu vom pleca de la fapte vane, insipide, inodore, nesubstanțiale, nu; vom pleca de la fapte concrete, clare și definitive. Asta vom fi: practici sută la sută.

Reconstituie sau vizualizează acea scenă de mânie, și asupra acelui fapt vei munci acum, în meditație.

Î: Maestre, ce se întâmplă când descoperi un defect, de exemplu mânia și o rogi în acea clipă pe Divina Mamă să te ajute să-l elimini?

R: Spune-mi, de la ce situație ai plecat? Când s-a întâmplat acel lucru, pe ce stradă, la ce număr de casă? Eu vreau fapte, nu-mi veni cu neclarități!

Î: S-a întâmplat ieri, cu precizie, când am avut o izbucnire de mânie pentru că eu voiam să vă ascult conferința iar soția mea nu. Acel Ego s-a simțit rănit pentru că soția mea nu voia să vină la conferința dumneavoastră; dar, în chiar acea clipă am invocat-o pe Divina mea Mamă, am acuzat acest Ego, dar nu știu dacă am obținut ceva...

R: Vom fi mai practici: te-ai enervat pe biata ta soție; dar știi de ce te-ai enervat?

Î: Pentru că nu m-a lăsat să vin la conferința dumneavoastră.

R: Bine, de așa manieră că ai avut mânie, pentru că ea nu te-a lăsat să vii la conferință... Ce s-a simțit rănit în tine în acel moment?

Î: Orgoliul...

R: Deci există două defecte: există unul de mânie, altul de orgoliu. Asupra acelor două Euri vei lucra acum în mod concret, în mod practic. Acea cerere pe care ai făcut-o, în acel moment, este bună, dar a fost puțin nechibzuită... Ai reflectat la acel fapt, deja ai reconstituit scena. Câte ore ai stat în patul tău, cu corpul relaxat, devenind conștient de ceea ce s-a întâmplat? Mi-ai putea spune cu exactitate cum a fost?

Î: Maestre, eu nu am luat în seamă acel fapt.

R: Bine, pune-te să lucrezi asupra Eului mâniei și vei găsi răspunsul.

Î: Până la ce punct este fundamentală „Caracteristica psihologică", și cât timp de observare și auto-explorare este necesar pentru a o cunoaște?

R: Da, este fundamentală „Caracteristica Psihologică Principală", pentru

că atunci când o cunoști, o lucrezi și atunci devine mai ușoară dezintegrarea Egoului. Dar vă voi spune dumneavoastră un mare adevăr: înainte de a ne auto-explora pentru a cunoaște „Caracteristica Psihologică Principală" trebuie să fi lucrat suficient (cel puțin vreo cinci ani) pentru că nu este atât de ușor să ne putem descoperi „Caracteristica Psihologică Principală".

Cu adevărat că avem concepte false despre propria noastră Personalitate. Ne vedem Personalitatea prin intermediul FANTEZIEI; gândim despre noi înșine, întotdeauna lucruri greșite. Se poate ca ceilalți (uneori) să vadă în noi acele lucruri, dar noi, despre noi înșine, avem concepte totalmente false.

Nu ne-am putea descoperi „Caracteristica noastră Psihologică Principală" atâta timp cât nu am eliminat un bun procentaj de „Agregate Psihice" inumane. De aceea, când vrem să cunoaștem „Caracteristica Psihologică Principală" trebuie să lucrăm, cel puțin vreo cinci ani. După vreo cinci ani, putem să ne oferim luxul de a utiliza sistemul retrospectiv, pentru a-l aplica atât la existența noastră actuală, cea prezentă, cât și la existențele noastre anterioare. Atunci vom vedea, cu mare uimire, că iar și iar am comis o aceeași greșeală. Vom descoperi un „EU-CHEIE", care în fiecare existență a comis întotdeauna cele mai rele erori, și care întotdeauna este specificat de un delict determinat; care a fost executorul acelor delicte în toate existențele noastre anterioare.

Dar, evident, pentru a practica cu o anumită luciditate acel exercițiu retrospectiv, trebuie să fi eliminat mai întâi multe Euri. Nicidecum nu aș putea crede că am putea descoperi „Caracteristica Psihologică Fundamentală" dacă nu am folosit, în mod inteligent, sistemul retrospectiv. Pentru a-l folosi cu adevărat, cu luciditate, avem nevoie și să fim sinceri. Când Conștiința este foarte îndesată în Euri, nu există luciditate. Atunci exercițiul retrospectiv, în acele condiții, se dovedește incipient dacă nu fantastic sau greșit...

Î: Maestre, auto-observându-mă, azi dimineață am simțit, în mod specific, o anumită reacție. Apoi, într-un alt eveniment, am simțit altă reacție care se supune unui anumit Eu. În meditație, trebuie să mă dedic celor două Euri sau numai unuia?

R: Bine, în meditație trebuie să te dedici unuia, primului. Mai târziu te vei dedica celuilalt. Acum, pentru muncă, cu scopul de a-l lucra, dedică-te primului.

Î: Acel alt Eu pe care îl lași pentru a-l lucra posterior, pe care nu-l supui acum la o meditație intensă, nu se „îngrașă"?

R: Tu îl lași pentru a-l lucra în alt moment, dar dacă nu vrei să se „îngrașe", nu-i mai da aliment, așa vei vedea cât de slăbuț devine.

Î: Dumneavoastră ne-ați vorbit despre o ordine în muncă, despre faptul

că trebuie să existe o asociație în cadrul muncii; dar în timpul zilei ți se manifestă multe defecte. Să spunem că dimineața a avut oportunitatea desfrâul; că apoi a explodat orgoliul; ai ieșit pe stradă și intrând în mașină, a explodat mânia. Așadar există o succesiune de Euri, de multe defecte, motiv pentru care devine dificil să găsești o imagine care să dea o „Caracteristică Psihologică". Cum am putea înțelege acest lucru și cu exactitate asupra a ce s-ar putea lucra?

R: Trebuie să ai o ordine în muncă, clar; cu asta sunt de acord. Dar în orice caz, apoi, la sosirea nopții, cu corpul relaxat, vei trece să realizezi un exercițiu retrospectiv, dacă nu cu privire la existențele tale anterioare, cel puțin, asupra zilei desigur. Atunci vei trece să vizualizezi, să reconstitui evenimentele zilei. O dată reconstituite, numărate, clasificate cum trebuie, vei trece la muncă. Mai întâi un eveniment, căruia îi poți dedica o jumătate de oră; altul căruia îi poți dedica cinci minute; altul căruia îi poți dedica zece (totul depinde de gravitatea evenimentelor). Așa că, deja ordonate, poți lucra în timpul nopții.

Î: Iar pentru a elimina acele „Euri succesive" este necesară de asemenea o ordine?

R: Tot în ordine, pentru că în fiecare muncă asupra unuia sau altui eveniment intră factorii de DESCOPERIRE, JUDECARE și EXECUȚIE. Fiecărui „element" îi aplici cele trei momente care sunt: DESCOPERIRE (când îl descoperi); ÎNȚELEGERE (când îl înțelegi); EXECUȚIE (cu ajutorul Divinei Mame Kundalini).

Așa se lucrează, pentru că dacă vei lucra cu fiecare pe rând, gândește-te cum ți se va părea asta! (Ca și atunci când urci o pantă, nu?). Cu adevărat, îți spun că (repetând acea frază a lui Virgilius, poetul din Mantua, în divina sa „Eneida") *„chiar dacă am avea o sută de limbi pentru a vorbi și cerul gurii de oțel, nu am ajunge să enumerăm complet toate defectele noastre".*

Dacă tu ți-ai propune să lucrezi un defect două luni, alt defect alte două luni și dacă sunt mii de defecte, când le vei elimina pe toate? Pe lângă asta, un defect este asociat altuia, și acela este asociat altuia. Rareori apare un defect singur; întotdeauna unui defect îi este asociat altul. Așa că trebuie să le lucrezi în ordine dar temeinic clasificate și zi de zi, până triumfi.

Î: Maestre, dumneavoastră ne-ați vorbit despre „dezordinea casei", „a reședinței" dar Maestrul Gurdjieff de asemenea vorbește despre „dezordinea casei" și despre un „MAJORDOM INTERN" ca și despre unele Euri cărora le place munca și unele Euri cărora nu le place munca. Cum am putea să înțelegem acest lucru?

R: Așadar, în mod sincer, acea chestiune a unui astfel de „MAJORDOM

ȘEF" atât de citat de Nicoll, de Ouspensky și alții, mi se pare o neghiobie, nu are nici o valoare. Din partea mea niciodată, sau mai bine spus, ACESTA care se află aici înăuntru, SAMAEL, niciodată n-a folosit, cu siguranță, și v-o spune cu sinceritate, sistemul acela al „MAJORDOMULUI ȘEF".

Că există Euri utile? Este cert; de asemenea există și inutile. Că există Euri bune? Există mormane, și există și rele! Trebuie să dezintegrezi Eurile bune și trebuie să dezintegrezi Eurile rele; trebuie să dezintegrezi Eurile utile și trebuie să dezintegrezi Eurile inutile.

Într-o zi, îmi spunea un prieten care avea o fabrică de pantaloni, în Salvador, America Centrală: *„Maestre, dacă eu dezintegrez EUL UTIL care face pantaloni în fabrica mea, atunci cine va continua să facă pantaloni? Ah, atunci voi da faliment, va eșua fabrica mea."* „Nu te preocupa, bunule prieten, (i-am spus). Dacă tu dezintegrezi acel EU, o parte a FIINȚEI, corespunzătoare oricărui tip de Artă, se va ocupa de munca de a face pantaloni și îi va face mai bine decât tine..." Atunci prietenul meu s-a arătat satisfăcut și și-a continuat munca...

Eurile bune fac fapte bune, într-adevăr, dar nu știu să facă faptele bune; fac binele când nu trebuie: dau pomană unuia care fumează marijuana pentru ca să continue să cumpere mai multă marijuana; dau pomană unui bețiv pentru ca să continue să se îmbete; dau pomană unui bogat care cerșește și lucruri de felul acesta. Eurile binelui nu știu să facă binele.

În ultimă sinteză, noi trebuie să luptăm contra binelui și contra răului, să luptăm contra ambelor. În ultimă sinteză noi trebuie să trecem dincolo de bine și de rău și să apucăm Sabia Justiției Cosmice.

În cele din urmă, ce este ceea ce numim „bine"? Să ne facem conștienți de acest lucru pe care îl numim „bine". „BUN" este tot ce se află la locul său, „RĂU", ceea ce se află în afara locului său. De exemplu focul, acolo unde este, este bun, nu-i așa? Dar dacă acest foc ar arde perdelele sau v-ar arde pe voi de vii? Cum vi s-ar părea? V-ar plăcea să vă vedeți convertiți în torțe aprinse? Cred că nu...

Bine, acum apa, acolo înăuntru, în acel vas, este bună, și în bucătărie, servește pentru a spăla farfuriile și ceștile (acolo, în chiuvetă). Corect? Dar ca această apă să inunde toată casa? Ar fi rea, nu-i așa?

Astfel că „BUN" este ceea ce se află la locul său; „RĂU", ceea ce nu se află la locul său. O virtute, oricât de sfântă ar fi, dacă rămâne în afara locului ei, devine rea.

Cum ați vedea voi ca aceste învățături să fie date în vreo cârciumă, sau într-o casă de rendez-vous, sau într-un bordel? Vi s-ar părea corect? Cred că nu. Oricât de transcendentale s-ar dovedi aceste învățături, în afara

locului lor, în afara contextului, ar fi un lucru absurd.

Așa că, „BUN" este ceea ce se află la locul său, iar „RĂU" ceea ce se află în afara locului său. În sine, în ultimă analiză cuvintele „bine" și „rău" vor rămâne încetul cu încetul scoase din uz. Am putea spune, mai bine, „corect" sau „incorect".

Așa că, important în viață este, să spunem, să dizolvi Eurile, fie acestea „bune" fie „rele". Acest lucru este ceea ce contează!

Î: Cum poți să apreciezi sau să știi dacă lucrezi în mod adecvat în dizoluția eului?

R: Sentimentul auto-observării psihologice va trebui să se dezvolte puțin câte puțin (se dezvoltă prin folosire). La început tu vei putea descoperi, doar cu ajutorul asociației intelectuale, că ai cutare sau cutare defect psihologic și te vei dedica să-l lucrezi pentru a-l dezintegra, dar mai târziu, în timp, pe măsură ce te vei auto-observa, simțul auto-observării psihologice se va dezvolta. Iar în final, va sosi ziua în care vei putea vedea perfect defectele tale (sau Euri care personifică defecte). Le vei putea vedea și vei putea vedea munca pe care o realizezi; dar trebuie să se dezvolte mai întâi, simțul auto-observării psihologice, și se dezvoltă prin folosire, folosindu-l, pentru că este scris că simțul care nu se folosește, se atrofiază; organul care nu se folosește se atrofiază. Trebuie să-l folosești, să-l scoți din starea lui de atrofiere cu ajutorul auto-observării.

Î: În cât timp, lucrând în mod intensiv, se poate muri total?

R: Timpul nu are realitate, este ceva pur subiectiv... Ce oră este? Ai putea tu pune orele acelea aici, pentru a le examina? Orele cutare, unde sunt? Nu au nici o realitate, sunt un concept subiectiv (nimic mai mult), sunt ceva care este făcut pentru mecanismul ceasului. Timpul nu există; există doar o clipă eternă, un etern acum... Răsare soarele și apune, iar între răsărit și apus punem iubitele noastre ore: o fantezie și nimic mai mult pentru că între răsăritul și apusul soarelui nu există ore. Toate acele procese se realizează clipă de clipă, moment de moment.

Așadar, conceptul timp nu există. Unicul lucru care servește sunt teribilele supra-eforturi intime pe care trebuie să le realizăm în noi înșine și în interiorul nostru înșine, aici și acum. Aceasta nu e o chestiune de pur intelectualism. Pentru a dizolva eurile (defectele), pentru a lichida Eul Însuși, Egoul este nevoie să treci prin teribile crize emoționale în timpul muncii. Nu uitați voi că „dacă apa nu fierbe la o sută de grade, nu se dezintegrează ceea ce trebuie să se dezintegreze și nu se cristalizează ceea ce trebuie să se cristalizeze." Tot așa, dacă nu trecem prin teribile crize emoționale, atunci nu se dezintegrează Egoul și nu se cristalizează în noi ceea ce se numește Suflet.

Î: Există unele chestiuni pe care nu reușim să le captăm în mod clar... Mai rămâne înăuntrul nostru o anumită neliniște, o anumită nesiguranță dacă lucrăm bine sau nu... Vrem ca dumneavoastră să ne ilustrați cu un exemplu specific, nu contează care, dezintegrarea oricărui defect.

R: Clar, și chiar acum vă voi ilustra...

Cu mulți ani în urmă, cu adevărat, eșuam în toate probele în relație cu castitatea.

Se întâmpla că în lumea fizică, dețineam controlul complet al simțurilor și al minții... Simțurile mele erau în mod absolut educate... În aceste condiții, castitatea era absolută în ceea ce se referă la lumea fizică. Am educat și cuvântul... Și așa totul era corect, dar în Lumile Superioare de Conștiință Cosmică chestiunea era foarte gravă.

M-au supus la probe riguroase de castitate și dădeam greș în ciuda tuturor sistemelor mele de control psihologic, în ciuda tuturor Judo-urilor mele psihologice, în ciuda tuturor tehnicilor mele.

Era de ajuns să-mi pună acolo o măturâ îmbrăcată cu fustă, pentru ca să mă iau după ea. Tot așa, putea fi o biată bătrână oribilă, nu conta; important era să aibă fustă.

Era gravă chestiunea. M-am simțit foarte trist. Am apelat la sistemul acela al lui Krishnamurti, de „Înțelegere Integrală și Discernământ". Sistemul de meditație era profund: încercam să discern procesul desfrâului, procesul dorinței. Voiam să înțeleg pentru a putea elimina, dar totul se dovedea inutil: după o zi de muncă teribilă asupra mea însumi, dădeam greș din nou în probele castității. Pentru un astfel de motiv sufeream înspăimântător.

Nu vă neg că mă disciplinam în mod riguros: am atins punctul în care am ajuns până și să mă biciuiesc. Da, luam un bici și mă loveam pe mine însumi, pedepsind bestia, dar acea biată bestie s-a dovedit mai tare decât biciul și nici biciul nu-mi era de folos. Așa că, nu mi-a rămas alt remediu decât să sufăr...

Bine, într-o zi, dintre acelea atâtea, eram întins pe pământ în decubitus dorsal, cu capul spre Nord, cufundat în meditație profundă, cu intenția de a discerne și a înțelege procesul desfrâului în toate nivelurile minții (un sistem complet krishnamurtian; îl combinam cu sistemul acela teribil al Mănăstirii, de a ajunge până la a mă biciui. Am ajuns slab și oribil, nu aveam relații sexuale de nici un fel, astfel că abstinența era absolută. În aceste condiții totul era ca pentru a ieși victorios în toate probele de castitate, dar totul era inutil).

Întins (repet) cum eram, în decubitus dorsal, cu capul spre Nord, în profundă meditație, a trebuit să mi se întâmple ceva insolit (a fost teribil

acel fapt). Concentrarea a devenit foarte profundă și atunci am abandonat corpul fizic. Aici, în afara formei dense, m-am văzut într-un elegant apartament. Nu într-un Templu, în mod precis, nici în vreo Mănăstire cu bătrâni clerici „Prayatsetici"; nimic din asta, ci într-un elegant apartament, adorând o doamnă, îmbrățișând-o arzător și cinzeci de mii de lucruri asemănătoare.

Asta s-a întâmplat în câteva secunde. Când am revenit la corpul fizic, m-am simțit cu totul decepționat (și să mă ierte Domnul Krishnamurti, să aibă bunătatea să mă ierte, pentru că este un Maestru. Eu nu sunt în contra nici unui Maestru, dar sincer m-am simțit decepționat cu sistemul său: nu mi-a dat nici un rezultat).

Am rămas într-o stare de confuzie, poate în starea în care ești tu acum, în relație cu disoluția Egoului. Așa am rămas eu: nici înainte, nici înapoi. Total zero.

Ce să fac? Chestiunea era gravă; nu aveam nimic de făcut; pur și simplu eram decepționat, toate sistemele îmi dăduseră greș.

Din fericire am fost asistat; ajungând la un Templu m-am întâlnit cu Gardianul Sfinxului. Se afla acolo, în fața porții. M-am bucurat mult pentru că îl cunosc, este un vechi prieten al meu. Privindu-mă fix, a spus:

–Dintre toți frații care au lucrat în a Noua Sferă și după ce au lucrat în a Noua Sferă s-au prezentat în acest Templu, tu ești cel mai avansat; dar acum BAȚI PASUL PE LOC...

Clar, asemenea cuvinte m-au umplut de groază. Eu, luptând pentru a progresa și îmi apare Paznicul astfel? Ferească Dumnezeu și Sfânta Maria, și totul din vina bietelor „bătrâne"! Atunci i-am răspuns:

–Bine, dar te rog spune-mi: de ce bat pasul pe loc acum?

–Pentru că-ți lipsește iubirea (a continuat). Uimirea mea a ajuns deja la culme. Eu consideram că iubeam omenirea și așa i-am spus: –Am scris cărți, lucrez pentru umanitate. Cum este asta că îmi lipsește iubire? Nu este oare din iubire faptul că lucrez?

–Ți-ai uitat Mama, ești un fiu ingrat, iar fiul ingrat nu progresează în aceste studii (a răspuns)...

Asta a fost încă și mai rău: eu, „fiu ingrat"? Eu, care o iubeam atât pe biata mea mămică, acum mă dovedesc ingrat, nu-i culmea culmilor? Că am uitat-o? Nu, n-am uitat-o; ceea ce s-a întâmplat a fost că s-a dezîncarnat. Și, cum să fac acum pentru a o întâlni în lumea fizică...? Toate acele lucruri mi-au venit în minte.

Cu toate acestea am intrat în Templu, el nu mi-a închis trecerea și în interiorul Templului, a continuat:

–Îți spun asta pentru binele tău. Înțelege-o: trebuie să-ți cauți Mama.

–Bine (i-am spus), dacă ea a murit, unde s-o caut, unde este mama mea?

–Nu ți-ai dat seama de ceea ce îți spun (a continuat Gardianul), *nu vrei să înțelegi? Cum se face că mă întrebi unde este Mama ta? Nu știi oare unde este Mama ta? Este posibil ca un fiu să nu știe unde se află Mama sa?*

–Sincer nu, nu știu...

–Ți-o spun pentru binele tău, a răspuns.

–Bine, voi încerca să înțeleg ce este ceea ce vrei să-mi spui...

M-am despărțit de Gardian. Au trecut câteva zile și nu reușeam să înțeleg acest lucru. Cum este asta, să-mi caut mama? Dacă ea a murit, unde o s-o caut? Bine, cinzeci de mii de supoziții aveam în bietul meu creier, până ce în sfârșit într-o zi, dintre acelea atâtea, mi s-a aprins pe undeva un beculeț și atunci am înțeles... Ah, acum știu (am spus)!; Gardianul Templului se referă la Divina mea Mamă Kundalini, la Șarpele Ignic al puterilor noastre magice! Acum știu; mă voi concentra asupra ei!

M-am întins din nou în decubitus dorsal, cu capul spre Nord și corpul relaxat, în profundă meditație interioară, dar rugându-mă la Divina mea Mamă Kundalini.

Eu mă rugam, dar din când în când îmi apărea preocuparea aceea: nu cumva să ajung în alt apartament! Apără-mă Doamne...!

Așa stăteam, cu preocuparea, iar concentrarea era de fiecare dată mai profundă. Curând, ea, Devi-Kundalini Shakty, m-a scos din corpul fizic și m-a dus în Europa, la Paris. După ce am ajuns în acel oraș m-a condus spre un mare Palat al Karmei. Salonul de audiențe era plin de lume; niște polițiști mă însoțeau (Domni ai Legii). Am spus: „Vai, vai, în ce m-am băgat eu de trec prin aceste lucruri!"

Acel polițist a avansat cu mine prin centrul salonului, până la masa unde se aflau Judecătorii. Cu ei se afla (la mijlocul mesei, la înălțime) o carte mare, și mi-au citit unele „năzbâtii", pe care eu le făcusem în timpurile mele de Bodhisattva căzut, pe atunci în Evul Mediu, în timpurile în care Inchiziția Catolică ardea oamenii de vii pe ruguri. Nici nu-mi mai aminteam de asemenea „năzbâtii", „năzbâtii" de Don Juan Tenorio și acoliții lui...!

Bine, acel om sau Judecător a citit Cartea, a citit Karma (anumite acțiuni rele, romantice cu siguranță). Așa stând lucrurile m-a condamnat. La ce? LA MOARTE.

O, chestiunea este mai rea (am spus), acum chiar că la nimic nu mi-a ajutat că am lucrat pentru frățiori acolo, în lumea fizică! Uite, uite, uite la ce am ajuns! Am așteptat, să văd ce urma să se petreacă.

A fost chemat un Călău al Legii (Călăul Cosmic pentru că există Călăi Cosmici); astfel de Călăi Cosmici știu că erau în număr de doi în anticul

Egipt al Faraonilor. L-au chemat pe unul și i-au dat ordin să mă execute imediat; eu, biet tont, ajuns acolo în fața a asemenea Domni, ce puteam face? Călăul acela trase Sabia Arzătoare din teacă și avansă spre mine cu sabia scoasă...

Bine, acela a fost un moment în care, sincer, m-am simțit total decepționat. În câteva fracțiuni de secundă m-am gândit la atâtea lucruri. Mi-am spus mie însumi: atât cât am suferit în viață, luptând pentru omenire, scriind cărți; dictând conferințe și acum, acesta este rezultatul? Vai, vai, vai, în ce hal am ajuns! La nimic nu mi-a servit că am luptat atât pentru omenire.

M-am simțit complet DE-CEP-ȚIO-NAT, dar călăul acela avansa încet cu spada scoasă (un om corpolent, puternic). Când începea să mă străpungă cu sabia am simțit deodată ceva ce se mișca înăuntrul meu însumi. Ce să fie? (m-am întrebat) și în acel moment am văzut o creatură monstruoasă ieșind din mine prin cele 33 de porți ale șirei spinării.

Am observat-o minuțios: era un „Eu", „Eul" desfrâului, un „Agregat Psihic" pe care eu însumi îl creasem printr-o eroare de tip romantic și sexual atunci, în Evul Mediu iar acum mă găseam față în față cu propria mea creație. Monstrul acela a luat forma unui animal, a unui cal, dar ceva insolit a survenit sau s-a întâmplat: călăul, în loc să continue să îndrepte împotriva mea sabia, a îndreptat-o spre calul acela, spre animalul acela. Atunci am văzut cu uimire cum acel animal se lansa cu capul în jos spre „Tartar", spre lumile infernale. Călăul îl trecuse în „Regatul lui Pluton" pentru ca acolo să se dezintegreze. Clar, am rămas liber de asemenea Agregat Psihic infernal, iar când am fost supus la noi probe în materie de castitate, am ieșit victorios și am continuat să ies victorios, niciodată nu am mai dat greș. De atunci am obținut completa castitate...

Deoarece mi-a dat un rezultat formidabil munca cu Divina Mamă Kundalini, am spus: „acesta este sistemul pentru a dezintegra Eurile", și am continuat să lucrez atunci (cu Divina Mamă Kundalini) asupra distinctelor Euri, adică asupra anumitor Agregate Psihice și am putut verifica prin mine însumi, cu ajutorul simțului auto-observării psihologice, cum Ea lucra și dezintegra , în mod atât de extraordinar, distinctele „elemente inumane" pe care le cărăm în interiorul nostru.

Așa că, drumul pentru a obține dezintegrarea Egoului este cel al Divinei Mame Kundalini.

Mai târziu, în timp, am ajuns la concluzia că înăuntrul nostru există o Lună Psihologică cu două fețe: cea vizibilă și cea ascunsă. Tot așa cum pe firmament există o Lună cu două fețe, există și înăuntrul nostru, în spațiul psihologic. Fața vizibilă a Lunii Psihologice se relaționează cu Agregatele

Psihice sau defectele care ies în evidență la o simpla privire, dar există defecte psihologice care nu ies la suprafață și pe care le ignori, și care sunt, să spunem, așezate sau ascunse în partea ocultă a Lunii Psihologice.

Așa că, cu adevărat, am cunoscut toate acestea, iar ca rezultat al acestor studii, a acestor munci am scris opera intitulată „Misterul Înfloririi de Aur"; apoi am scris „Psihologie Revoluționară" și „Marea Rebeliune".

Tot ceea ce trebuie este, să spunem, să te observi pe tine însuți clipă de clipă. Oamenii acceptă ușor că au un corp fizic pentru că îl pot atinge, pentru că îl pot vedea în mod fizic dar sunt mulți cei care nu vor să înțeleagă că au o psihologie particulară, individuală. Când accepți că ai o psihologie, de fapt, începi să te auto-observi; când începi să te auto-observi, incontestabil te convertești, din acest motiv, într-o persoană complet diferită.

Cu ajutorul auto-observării psihologice clipă de clipă, moment de moment, îți descoperi propriile defecte psihologice. Acestea se manifestă în mod spontan în inter-relațiile cu semenii iar dacă suntem alerți și vigilenți ca santinela pe vreme de război, atunci le vedem. Un defect descoperit trebuie să fie înțeles în întregime, în toate nivelurile minții. Înțelegi un defect prin intermediul tehnicii MEDITAȚIEI.

Acum, să ajungi la PROFUNDA SEMNIFICAȚIE a acestor defecte nu este o chestiune de începători, este pentru oameni care deja lucrează în partea ocultă a Lunii Psihologice. Mulțumiți-vă să le înțelegeți și asta-i tot. O dată înțelese, o puteți invoca pe Devi-Kundalini pentru ca ea să pulverizeze cutare sau cutare eroare.

Vă vorbesc pe baza experienței psihologice. Eu am suferit mult, timp de treizeci de ani, dezintegrând, de exemplu, defectele părții vizibile a Lunii Psihologice. Mult, de asemenea, am suferit lucrând cu partea ocultă a Lunii Psihologice, dar am izbutit. În numele adevărului vă spun: nu mai posed Agregatele Psihice inumane; acum vorbește aici, în fața voastră, Ființa și nimic mai mult decât Ființa. Gândurile mele nu izvorăsc, așadar, din adâncul nici unui „Eu", pentru că nu am „Euri"; vorbește pentru voi, în mod direct Ființa și asta-i tot...

Învățăturile pe care le conține
această broșură au fost extrase
în întregime din opera vorbită și scrisă
a Dr. Samael Aun Weor, antropolog
și filosof contemporan, care a știut să
adune și să dezvăluie comorile cele mai
valoroase ale Înțelepciunii Universale.